

Sólyom Sándor

Fáklyák

Tófalvi Zoltánnak levél helyett

Bár tudjátok, csak érezni nem akarjátok,
vagy nem meritek a zsarnokságot
és a bennetek ellenanyagként munkálkodót...
Pedig a fáklyák a kor jelzőtüzei
nálunk s nem a füstölgő feledés
és nem el mismásolása a múltnak,
mely jelenünkre hat,
és világítanak, még akkor is ha elismerni
nem akarják a múltjukban hasznót
haszonra halmozók és a szint váltó utódok!
Mert tudjátok meg és velük együtt
ez az egész pusztulásába rohanó világ,
hogy Moyzes Márton atyámfia,
vagy Bauer Sándor és Jan Palach
áldozata nem lehet más,
mint a teljes elutasítás! bármit bőföghet
a diktatúra ma is élő és szemléletet formálni
akaró zsoldosainak hada, visszasírva
az előjogokat, mit érdemtelenül megkaptak...
A fáklyák Uram, ma már bennünk égnek,
és segíts, hogy utódainkban is fényeljenek!
(Én magam is azzá lehettem volna,
de gyáva maradtam vagy nem gyúlt
meg a tűz alattam...
Uram, add meg, hogy ha csak lélekben is
velük hirdethessem: az igazság, a mi
igazságunk örökké való, akár a világunk,
mert a Nap és Hold gyermekei vagyunk!)

Egy költői verseny története

Vitéz Ferinek barátsággal

Égi bambuszliget. Asztal s mellette
Li Taj-po, Po Csü-ji és Tu Fu pihenget.
Ágak közt a hold vigyorog, fogy a bor
(s én, a szolgál, csak a nyálam csorgatom).
A boroskancsó szélén kabóca sétál,
meg-meg inog, az illat tán fejébe szállt.
Jáde szeme ragyog s úgy kelleti magát,
ahogy az Ég-alattin egy fuvoláslány.
„Szolga – rikkant Tu Fu – tust az asztalra
és ecsetet, mert verset kíván a téma,
s a legjobb négysorosnak ó-bor a jutalma!”
És sorakozni kezdtek az írásjelek:

*

„Te, álruhás istennő, ölelj magadhoz,
bor sem kell már, csak az övedet oldozd,
s úgy hevítsen a vágyad, hogy piruljon
a bambusz s irigyeljen a kandi Hold.”

*

Az Ég alatti küldött, hogy visszavárnak?
Hiába jöttél, itt mindenem megvan,
ami ott lenn nem volt: jó bor és barátok,
nem irigykedők. Maradj itt s meglátod.”

*

„Te, álruhás, a boromat megosztom veled,
az ágyamat már nem. Én azt szeretem,
ahogy van: reggel borral köszönt a Hold,
majd verset írok, amit az álmom súgott.”
(Míg ők verseltek, a bort magamhoz vettem,
mert a verseket nem leírva, de rímeit
borban oldottan, ízlelve szeretem.)

Lipcsei Márta

A felszín felszínességei

A beton alvilága

fej - fej mellett
menetelünk
illeszkedünk
csak az alak
a test hullámzásai
örülünk a pillanatoknak
melyek fejmagasságba hoznak minket
hozzuk a döntéseket
nem akarunk lemondani
az élvezetekről
testünkben bizsereg
a csalóka vagy az előkelő?
bekerülve az élet aluljárójába
keresgélünk, talán megszólítunk valakit
majd inunkba száll a bátorság
úgy véljük bárki alkalmas a megszólításra
már a föld alatt vagyunk
lehet itt veszélyesebbek a föld lángjai
lábunk már a felszínre gondol
bár rövid ideig szeret itt tartózkodni
élvezni a beton alvilágát

Tavaszi felszínek

1

örvénylő hangon megráz a déli szél
tavaszi nagytakarítás
lehet sétálni, ügyelegni
szétfolynak a hangok
a levegő repedéseiben
gesztenyeillatú csitrik csivitelnek
a tavasz öregek bőrébe nyilallik
az újrakezdésnek lóg a lába, zuhan a feje
szoknyák harangjaiból
siető lábak bővölnek
talán új ösvények ígéretei
illatok csapódnak
szélzúgás fanyar dobolásai
élőlények libegései
hajlékonyan kínálkozó kedvek
friss lelkiismeretek
s végre az izmokból kiolvad a téli feszültség

2

szikár fák növesztik lombkoronáikat
a tavasz lazítja legfelső rétegeit
valami mindig visszahull eredetéhez
talán a gyökerek táncát serkenti a föld
az életbe kapaszkodás harmóniáját gyakoroljuk
illúziókból táplálkozunk a megsemmisülés előtt
erőt nyerünk még a veszteségekből is
harsan a barackvirágok korai remegése
elhiszik hogy egy fentebbi földről származnak
a reggel mindig a teremtés új összhangját hozza
hogy lelkünk házát kivigyük a napra

3

tavaszi séta, lassan vagy gyorsan lépdelünk
a táj megszólít, a bámészkodás, a levegőzés
saját megújulásunkat szolgálja, lépéseinkkel
lehet segítjük a mindenséget, örök változásait
sietettjük, csak azt tudjuk, hogy menni kell
és közben állandóan választak elé állni, dönteni
gyakorolni, hogy boldogabbak legyünk
míg a pillanatok egyre változtatják
a nézés eseményeit

4

mérjük az időt, szívesen álmodozunk
majd egyszer hirtelen átszakadunk a valóságba
a tavaszi zsenge zöldbe, nyílt vidékek tájaira
ahol tavaszi felhőkkel a bizonytalanságok
kék lángjai tágítják a reggelt, semmi bonyolult
csak várakozás, talányos zörejek, képzeletben követjük
a pillanatot, fényfoltok szempilláinkat ingerlik

5

várjuk az ünnepet, húsvét, talán
lesz számunkra is rendes feltámadás
jó mindenhol de legjobb otthon, öröm
ja és az illúzióba mártott öröm
hát ezt kergetjük mindannyian,
végül is ez az évszak a megújulás
felülünk a tavaszi vonatra
a táj lenyűgöző, a szerves és szervetlen élet
lármásabb ilyenkor, a legjobb mégis kinn lenni
a szabad ég alatt, élvezettel lépkedni, imádkozni
kutatni a szív régi évszázadait
és próbálni beilleszkedni az újjászülető tájba

6

április, változékonyság, hideg, meleg frontok
váltakozása, a vérnyomás kilengései
tétovaságok, újjászülető tervek, bizonytalanságok
új kezdetek új dallamai, léha szövegek, költészeti
járványok terjedése, néma csellengések,
szavak másvilágának látogatása
halál villámainak észlelései
foghagyma szagú érrendszer gyógyítása
majd a megfigyelés, hogy lelkünk merre tekeredik

7

új erőket ültetünk szívünkbe
kint csírázó tavaszi tisztaság
mésszel lekent fatörzsek
a rügyező fák optimális reménnyel
kecsegtetnek, a napfény és életakarát
kimerevítik a tájat, friss felszálló illatok
mint tavaszi tündérek lenge öltözetei
ringással érzékeltetik vérünk keringéseit
majd eszedig elérnek az önvád hullámzásai
nehogy füst tekeregjen az agyban
hiszünk a természet szökelléseiben
és a személyi katasztrófavédelem áldásaiban

8

májusi séta, lila akác zuhatag
és micsoda illat, micsoda illat
a parkban nem nyírták a fűvet
a pitypang szabadon üget
mindenütt gyerekek és kutyák
galambok, énekes madarak
az élet tavaszi tobzódásai
a borostyán a hársfára kúszott
a zöld árnyalatok keverékét fűzi
foltokból összeáll a lélekkikelet
levegő vágtaí serkentik lélegzetünket
s végre kiadjuk magunkból a téli hallgatást

9

hajt a szabadságvágy
így séta közben, kiengedem
vagy elengedem szorongásaimat
szeretném megőrizni magam
a tavaszi illatok lelkeket konzerválják
az utcafelületek cipelik a fákat
virággyásokat, a házak homlokzatait
elképzelem hogy a teremtés cseppjei
itt is megtalálhatók, az élet napi adagjait
adagolja, az elfojtott évtizedek leperegnek
a helyállás szépségei, gyümölcsei, nehézségei
lépteimmel egyesítik a múltat a jelennel
míg feltérképezem a még itt élő,
de egyre fogyatkozó közösséget.